

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **PersCom s.r.o.**, IČO: 28666453
sídlem Oblouková 296/83, Děčín

zastoupeného Mgr. Tomášem Oujezkým, advokátem
sídlem U Starého mostu 111/4, Děčín

proti

žalovanému: **Úřad práce České republiky**
sídlem Dobrovského 1278/25, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Výmaz rozsahu činnosti žalobce obsaženého v rozhodnutí Úřadu práce České republiky ze dne 19. 7. 2017, čj. UPCR-2017/6821/4, obsahujícího povolení ke zprostředkování zaměstnání na území České republiky podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a povolení ke zprostředkování zaměstnání cizinců na území České republiky podle § 60 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, pro všechny druhy prací ve všech oborech, ve formě zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, z evidence agentur práce vedené žalovaným, **byl nezákonný.**

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Oujezského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného ve věci výmazu údajů týkajících se žalobce z evidence agentur práce.
2. Žalobce navrhl, aby soud rozsudkem určil, že výmaz rozsahu činnosti žalobce obsaženého v rozhodnutí Úřadu práce ČR ze dne 19. 7. 2017, čj. UPCR-2017/6821/4, obsahující povolení ke zprostředkování zaměstnání na území České republiky podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o zaměstnanosti**“), a povolení ke zprostředkování zaměstnání cizinců na území České republiky podle § 60 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, pro všechny druhy prací ve všech oborech, ve formě zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona (dále též „**Povolení**“), z evidence agentur práce vedené žalovaným byl nezákonný.
3. Žalobce současně navrhl, aby soud rozsudkem žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu obnovit stav před nezákonným zásahem tak, že žalovaný do evidence agentur práce doplní rozsah činnosti žalobce obsažený v Povolení.
4. Podáním ze dne 12. 2. 2019 žalobce upravil žalobní návrh tak, že s ohledem na to, že žalobce získal s účinností od 15. 2. 2018 povolení ke zprostředkování zaměstnávání osob v původním rozsahu na základě vlastní žádosti, netrvá již na žalobním návrhu v části, v níž se domáhal, aby soud rozsudkem žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu obnovit stav před nezákonným zásahem tak, že žalovaný do evidence agentur práce doplní rozsah činnosti žalobce obsažený v Povolení. Žalobce však nadále trval na tom, že původní výmaz rozsahu činnosti žalobce žalovaným byl nezákonný.

II. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 19. 7. 2017 bylo žalobci uděleno formou rozhodnutí povolení ke zprostředkování zaměstnání na území České republiky podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti a povolení ke zprostředkování zaměstnání cizinců na území České republiky podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, pro všechny druhy prací ve všech oborech, ve formě zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti (zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení). Povolení nabylo právní moci dne 4. 8. 2017.
6. Žalobce dále konstatoval, že dne 13. 11. 2017 bylo kontrolou žalobce v evidenci agentur práce na webových stránkách žalovaného (https://portal.mpsv.cz/sz/obcane/zpr_prace/) zjištěno, že forma zprostředkování podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti byla u žalobce v evidenci vymazána. Žalobce doplnil, že ze strany žalovaného nebyla žalobci v souvislosti s tímto výmazem z evidence agentur práce zaslána žádná písemnost ani žádná

výzva ke splnění povinnosti. Z uvedené evidence rovněž ani nelze podle žalobce zjistit, jakého dne k výmazu došlo; z toho důvodu žalobce považoval za klíčové datum den 13. 11. 2017.

7. Žalobce poznamenal, že dne 21. 12. 2017 zaslal žalovanému přípis, v němž se domáhal zařazení údajů v rozsahu Povolení dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti do evidence agentur práce. Ke dni podání žaloby však žalobce od žalovaného neobdržel žádnou reakci.
8. Žalobce poukázal na novelizaci zákona o zaměstnanosti provedenou zákonem č. 206/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „**zákon č. 206/2017 Sb.**“). Upozornil, že předmětnou novelou zákona bylo do zákona o zaměstnanosti vloženo nové ustanovení § 60b, dle jehož odst. 1 právnická nebo fyzická osoba žádající o povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) je povinna poskytnout kauci ve výši 500 000 Kč. Novela zákona však podle žalobce rovněž k této problematice obsahuje přechodná ustanovení, a to konkrétně v části první, čl. II. bodech 3 a 4. Žalobce měl za to, že načasování výmazu nasvědčuje tomu, že bylo v případě žalobce nesprávně aplikováno ustanovení části první, čl. II. bodu 4 zákona č. 206/2017 Sb., dle něhož právnická nebo fyzická osoba, které bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, je povinna do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona poskytnout kauci podle § 60b odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a to složením částky na zvláštní účet generálního ředitelství Úřadu práce; marným uplynutím této lhůty povolení ke zprostředkování zaměstnání zaniká.
9. Žalobce namítl, že v případě žalobce mělo být postupováno podle ustanovení části první, čl. II. bodu 3 zákona č. 206/2017 Sb., dle něhož povinnost podle § 60b odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona má právnická nebo fyzická osoba, k jejíž žádosti bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zahájeno správní řízení o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání a toto správní řízení nebylo do dne nabytí účinnosti tohoto zákona pravomocně skončeno.
10. Dle žalobce je nutno přihlídnout k časové souslednosti, přičemž zákon č. 206/2017 Sb. odlišuje dva různé postupy týkající se využití § 60b zákona o zaměstnanosti. Žalobce zdůraznil, že zažádal o vydání Povolení dne 12. 6. 2017, tedy ještě před dnem nabytí účinnosti novely zákona, k němuž došlo až dne 29. 7. 2017. Ačkoli Povolení bylo vyhotoveno a žalobci zasláno dne 19. 7. 2017, právní moci nabylo toto Povolení až dne 4. 8. 2017. Dle žalobce je nepochybné, že řízení o vydání povolení se končí až právní mocí rozhodnutí. Z tohoto důvodu došlo dle žalobce k situaci předvídané ustanovením části první, čl. II. bodu 3 zákona č. 206/2017 Sb., tedy k zahájení správního řízení přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb., které však nebylo do dne nabytí účinnosti novely zákona pravomocně skončeno.
11. Podle žalobce je tak nepochybné, že Povolení žalobce nemohlo samovolně uplynutím času zaniknout podle ustanovení části první, čl. II. bodu 4 zákona č. 206/2017 Sb. Povolení dle žalobce nezaniklo, nadále trvá a je povinnosti příslušného správního orgánu zařadit i rozsah činnosti žalobce na základě Povolení podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti do evidence agentur práce, a to dle § 65 zákona o zaměstnanosti.

12. Žalobce uvedl, že byl uvedeným zásahem žalovaného přímo zkrácen na svých právech, neboť nadále panuje nejistota, zda žalobce může vykonávat činnost zprostředkování formou dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Potenciální uchazeči o zaměstnání a případní obchodní partneři žalobce mají dle žalobce z veřejně přístupné evidence agentur práce za to, že žalobce danou činnost vykonávat legálně nemůže, což žalobce samozřejmě omezuje v jeho podnikatelských aktivitách a fungování jeho společnosti. Nezákonnost žalobce dovozoval ze skutečnosti, že žalovaný z jím vedené evidence agentur práce vyřadil rozsah činnosti žalobce obsažený v Povolení. Uzavřel, že uvedenou nejistotu a poškozování žalobce lze napravit pouze tak, že rozsah činnosti žalobce dle předmětného Povolení bude znovu zanesen do evidence agentur práce vedené žalovaným.
13. Žalobce doplnil, že je nucen podat žalobu dle § 82 a násl. s. ř. s. neboť jestliže žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav týkající se žalobce dle ustanovení části první, čl. II. bodu 4 zákona č. 206/2017 Sb., pak měl patrně za to, že Povolení žalobce zaniklo ze zákona bez dalšího uplynutím posledního dne lhůty k zaplacení kauce. O zániku Povolení a vyškrtnutí souvisejícího rozsahu činnosti ze seznamu agentur práce tak žalovaný nevydal žádné rozhodnutí, pouze fakticky žalobci rozsah činnosti na základě daného Povolení ze seznamu agentur práce vymazal. Žalobce tak neměl dle svého přesvědčení k dispozici žádné rozhodnutí, proti němuž by se mohl odvolat. Rovněž žalobce nemá kromě žaloby dle § 82 a násl. s. ř. s. žádnou možnost obrany proti předmětnému výmazu.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 14. 3. 2018 uvedl, že žádost žalobce o povolení ke zprostředkování zaměstnání mu byla doručena dne 12. 6. 2017, Povolení bylo vydáno dne 19. 7. 2017 a nabylo právní moci dne 4. 8. 2017. Účinnost zákona č. 206/2017 Sb. přitom nastala ke dni 29. 7. 2017, tedy dříve, než Povolení nabylo právní moci. Žalobce se dle žalovaného mylně domnívá, že měl od žalovaného obdržet výzvu k poskytnutí kauce podle § 60b odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017, neboť v době vydání (byť nepravomocného) Povolení nebylo uvedené ustanovení účinné a žalovaný tudíž neměl pro řečený postup žádnou oporu. Žalovaný uvedl, že i pokud by připustil, že měl v době vydání Povolení postupovat podle dosud neúčinné novely zákona o zaměstnanosti, musel by i tak podle svého přesvědčení postupovat podle části první, čl. II. bodu 2 zákona č. 206/2017 Sb.
15. Žalovaný zdůraznil, že bylo na žalobci seznámit se s platnou a účinnou právní úpravou a postupovat v souladu s ní, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že se dobrovolně rozhodl provozovat regulovanou činnost. Vzhledem k tomu, že tak žalobce nepostupoval, došlo podle žalovaného v souladu s ustanovením části první čl. II. bodem 4 zákona č. 206/2017 Sb. *ex lege* marným uplynutím lhůty k zániku Povolení a v jeho důsledku k výmazu žalobce z evidence agentur práce vedené žalovaným.

IV. Replika žalobce

16. Žalobce v podané replice ze dne 5. 4. 2018 setrval na své žalobní argumentaci.
17. Žalobce uvedl, že postup dle § 60b zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění od 29. 7. 2017 není striktně vázán na den udělení nepravomocného povolení ke zprostředkování zaměstnání. Dle znění tohoto ustanovení bylo pouze povinností žalovaného vyzvat v pravomocně neskončeném řízení žalobce k poskytnutí kauce ve výši

500 000 Kč. S ohledem na ustanovení části první čl. II. bodu 3 zákona č. 206/2017 Sb. tato povinnost podle žalobce stíhala žalovaného u všech obdobných řízení, která nebyla ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona pravomocně skončena.

18. Pokud žalovaný namítá, že by byl případně musel postupovat v souladu s ustanovením části první, čl. II bodu 2. zákona č. 206/2017 Sb., žalobce měl za to, že jím tvrzený správný postup dle části první čl. II. bodu 3 zákona č. 206/2017 Sb. je úpravou speciální k žalovaným tvrzenému ustanovení části první čl. II. bodu 2 tohoto zákona, neboť svým zněním činí právě výjimku z obecného pravidla, že se správní řízení o povolení ke zprostředkování zaměstnání pravomocně neskončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle zákona o zaměstnanosti ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze posoudil z dále popsanych důvodů předmětnou žalobu jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (jejich souhlas byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován). Soud přitom nepřistoupil k provádění žalobcem navrhovaných důkazních prostředků při jednání, neboť pro meritorní závěry soudu postačoval obsah správního spisu předloženého žalovaným k výzvě soudu (důkazní prostředky předložené žalobcem byly jeho součástí, popř. nemohly na meritorním posouzení rozhodných otázek soudem ničeho změnit), když spor byl mezi účastníky veden fakticky toliko o posouzení rozhodné právní otázky.
20. Žalobce podanou žalobu podřadil žalobnímu typu předvídanému v § 4 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 82 a násl. s. ř. s.
21. Podle § 82 s. ř. s. se může „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl přímo zaměřen proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou domáhat u soudu ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu více viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).
22. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že přesná definice „zásahu“ možná není, protože pod tento pojem spadá velké množství často jen faktických (ústně či jinak vyjádřených) a neformálních činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Vždy jde o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Bez ohledu na to, zda mají tyto úkony formální povahu či nikoliv, je jejich pojmovým znakem fakt, že jsou způsobilé atakovat právní sféru fyzické či právnické osoby tím, že je povinna na základě takového úkonu něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět.

23. První otázkou, kterou si musí soud v případě zásahové žaloby položit, tedy je, zda jednání žalovaného vůbec může z povahy věci představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. V posuzované věci dospěl Městský soud v Praze z dále uvedených důvodů k závěru, že tuto možnost obecně vyloučit nelze.
24. Podstatou sporu mezi účastníky je zákonnost postupu žalovaného, který dle žalobních tvrzení v rozporu se zákonem provedl výmaz rozsahu činnosti vyplývajícího z Povolení z evidence agentur práce, vedené žalovaným podle § 65 zákona o zaměstnanosti.
25. Soud podotýká, že podle naposledy uvedeného ustanovení platí, že „*evidenci agentur práce, kterým bylo vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání, vede Úřad práce. Evidence obsahuje údaje uvedené v § 62, adresu agentury práce, seznam jejích pracovišť a údaj o tom, zda je agentuře práce, která je právnickou osobou, pozastaven podle zvláštního zákona⁹²⁾ výkon činnosti, která spočívá ve zprostředkování zaměstnání. Veřejně přístupná část evidence obsahuje údaje uvedené v § 61 odst. 1 písm. a) až e) a v § 61 odst. 3 písm. a) až d) kromě rodného čísla, data a místa narození, bydliště a informace o pozastavení výkonu činnosti, která spočívá ve zprostředkování zaměstnání*“.
26. Mezi účastníky není sporné, že k provedení výmazu rozsahu činnosti postupem žalovaného došlo, liší se toliko v právním názoru stran aplikace přechodných ustanovení zákona č. 206/2017 Sb. na skutkový stav posuzované věci.
27. Soud nepřehlédl, že podle shodných tvrzení účastníků žalovaný na základě aplikace části první čl. II. bodu 4 zákona č. 206/2017 Sb. uzavřel, že marným uplynutím lhůty k provedení úhrady kauce podle § 60b odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb., zaniklo Povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, a proto provedl odpovídající výmaz rozsahu předmětu činnosti v jím vedené evidenci agentur práce.
28. Žalovaný tedy v nyní posuzované věci nevydal žádné rozhodnutí, pouze žalobci svým faktickým úkonem rozsah činnosti na základě daného Povolení z evidence agentur práce vymazal, veden přitom úvahou o tom, že Povolení v daném rozsahu *ex lege* na základě části první čl. II. bodu 4 zákona č. 206/2017 Sb. zaniklo.
29. Uvedeným postupem však podle přesvědčení soudu mohl zasáhnout do veřejného subjektivního práva žalobce spočívajícího v právu na to být při splnění zákonných předpokladů evidován v evidenci agentur práce spolu s údajem o rozsahu předmětu svého oprávnění ke zprostředkování práce dle zákona o zaměstnanosti.
30. Tato okolnost tedy podle názoru soudu svědčí pro připuštění teze, že postup žalovaného, proti kterému žalobce v nyní posuzované věci brojí, pojmově může v obecné rovině představovat zásah správního orgánu, před nímž může správní soud poskytnout ochranu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s.
31. Na uvedeném závěru pak nemůže podle soudu změnit ani skutečnost, že v daném případě má provedení zápisu či výmazu údajů v evidenci agentur práce toliko deklaratorní povahu. Nelze totiž odhlédnout od toho, že i takový zápis je způsobilý zasáhnout do práv žalobce, a to především s ohledem na princip materiální publicity, který je v praxi uplatňován i k tomuto typu veřejného rejstříku.
32. Pokud jde o přípustnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, zbývá podotknout, že žalobci v daném případě nesvědčilo podle názoru soudu právo brojít proti postupu žalovaného žalobou proti rozhodnutí nebo žalobou na ochranu proti nečinnosti,

neboť jak bylo uvedeno výše, žalovaný v posuzované věci žádné rozhodnutí (a to ani rozhodnutí materiální povahy) nevydal a současně nebyl podle zákona o zaměstnanosti povinen takové rozhodnutí nebo osvědčení vydat. Žalobu tedy nebylo možno považovat za nepřípustnou podle § 85 s. ř. s. Žalobce rovněž nebyl podle přesvědčení soudu povinen vyčerpat jiné prostředky ochrany proti postupu žalovaného, neboť mu právní řád žádný takový prostředek ochrany, jež by bylo nutno obligatorně využít, neposkytuje.

33. Ze všech shora uvedených důvodů proto Městský soud v Praze učinil dílčí závěr, že žalobcem v žalobních tvrzeních popsané jednání žalovaného spočívající v provedení faktického úkonu – výmazu rozsahu činnosti vyplývajícího z Povolení v evidenci agentur práce podle § 65 zákona o zaměstnanosti pojmově mohlo představovat nezákonný zásah podle § 82 s. ř. s. a že podanou žalobu nelze považovat za nepřípustnou.
34. Pokud jde o vlastní posouzení důvodnosti žaloby, jak soud naznačil výše, mezi účastníky je sporné, zda bylo na daném skutkovém půdorysu namíste aplikovat pravidlo vyplývající z přechodného ustanovení v části první čl. II. bodu 4 zákona č. 206/2017 Sb., nebo pravidlo obsažené v části první čl. II. bodu 3 zákona č. 206/2017 Sb., resp. zda bylo v daném případě povinností žalovaného vyzvat žalobce podle § 60b zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017 k provedení úhrady kauce a zda mohlo žalobci Povolení ze zákona zaniknout i bez učinění takové výzvy žalovaným.
35. Soud připomíná, že podle § 60b odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017 platí, že *„právnícká nebo fyzická osoba žádající o povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) je povinna poskytnout kauci ve výši 500 000 Kč“. Z odst. 2 uvedeného ustanovení se pak podává, že „kauce se poskytuje na výzvu generálního ředitelství Úřadu práce složením částky na zvláštní účet generálního ředitelství Úřadu práce po splnění všech stanovených podmínek pro udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání žádající právníckou nebo fyzickou osobou“.*
36. Citovaná ustanovení byla do zákona o zaměstnanosti vložena novelou provedenou zákonem č. 206/2017, který nabyl účinnosti dne 29. 7. 2017. Ten přitom v přechodných ustanoveních upravil několik pravidel pro řešení intertemporálních otázek.
37. Podle části první čl. II. bodu 2 zákona č. 206/2017 Sb. platí, že *„správní řízení o povolení ke zprostředkování zaměstnání pravomocně neskončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak“.*
38. Podle části první čl. II. bodu 3 zákona č. 206/2017 Sb. přitom platí, že *„povinnost podle § 60b odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, má právnícká nebo fyzická osoba, k jejíž žádosti bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zahájeno správní řízení o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání a toto správní řízení nebylo do dne nabytí účinnosti tohoto zákona pravomocně skončeno“.*
39. Konečně z ustanovení části první čl. II. bodu 4 zákona č. 206/2017 Sb. se podává, že *„právnícká nebo fyzická osoba, které bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, je povinna do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona poskytnout kauci podle § 60b odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a to složením částky na zvláštní účet*

generálního ředitelství Úřadu práce; marným uplynutím této lhůty povolení ke zprostředkování zaměstnání zaniká“.

40. Účastníci shodně tvrdí, že v posuzovaném případě bylo žalobci Povolení k jeho žádosti vydáno dne 19. 7. 2017, přičemž právní moci nabylo dne 4. 8. 2017, a není tedy mezi nimi sporu o tom, účinnost zákona č. 206/2017 nastala předtím, než nabylo Povolení právní moci. Neshodnou se však, zda bylo možno na tuto skutkovou situaci aplikovat pravidlo obsažené v části první čl. II. bodu 3, nebo pravidlo v části první čl. II. bodu 4 zákona č. 206/2017 Sb.
41. Soud zdůrazňuje, že ze shora citovaných přechodných ustanovení zákona č. 206/2017 Sb. je zcela evidentní, že zákonodárce zamýšlel vztáhnout nově ukládanou povinnost vyplývající z § 60b zákona o zaměstnanosti s účinností od 29. 7. 2017 nejen na řízení zahájená po nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb., ale i na případy, kdy řízení o žádosti o vydání takového povolení nebylo k datu nabytí účinnosti tohoto zákona pravomocně ukončeno, a dokonce na případy, kdy bylo povolení ke zprostředkování zaměstnání vydáno před nabytím účinnosti zákona č. 206/2017 Sb.
42. Pro případy, kdy bylo povolení ke zprostředkování zaměstnání vydáno před nabytím účinnosti zákona č. 206/2017 Sb., zákonodárce v části první čl. II. bodě 4 zákona č. 206/2017 Sb. uložil přímo v tomto zákonném ustanovení držiteli takového povolení, aby do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. do 29. 10. 2017, poskytl kauci podle § 60b odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017, přičemž výslovně stanovil, že marným uplynutím této lhůty dříve udělené povolení ke zprostředkování zaměstnání zaniká. V těchto případech podle soudu zákonodárce netrval na tom, aby žalovaný držitele k úhradě kauce samostatně vyzýval.
43. V části první čl. II. bodě 3 zákona č. 206/2017 Sb. pak zákonodárce speciálně upravil pro pravomocně neskončená řízení ve vztahu k institutu kauce odchylku od obecného intertemporálního pravidla obsaženého v části první čl. II. bodě 2 zákona č. 206/2017 Sb. Z předmětného ustanovení je zjevné, že zákonodárce trval na aplikaci ustanovení § 60b odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017 rovněž na řízení, která byla zahájena před nabytím účinnosti zákona č. 206/2017 a nebyla k naposledy uvedenému datu pravomocně ukončena.
44. O takový případ se přitom s ohledem na výše uvedené nesporné skutkové okolnosti jednalo i v nyní posuzované věci.
45. Ve vztahu k této skupině případů, v nichž k datu nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb. probíhalo řízení o konkrétní žádosti o vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání a nebylo k tomuto okamžiku pravomocně ukončeno, tedy zákonodárce podle soudu založil plnou aplikovatelnost ustanovení § 60b odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017.
46. Soud zdůrazňuje, že gramatický výklad předmětného přechodného ustanovení vede k závěru o tom, že v probíhajících pravomocně neskončených řízeních je třeba plně aplikovat ustanovení § 60b odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017. Gramatický výklad by tedy vedl podle stanoviska soudu k tomu, že žalovaný byl povinen žalobce k úhradě kauce v souladu s § 60b odst. 2 zákona vyzvat, resp. že žalobce byl povinnost uhradit kauci (teprve) na výzvu žalovaného.

47. Závěr, že v případech pravomocně neskončených řízení o žádostech o povolení ke zprostředkování zaměstnání podaných před nabytím účinnosti zákona č. 206/2017 Sb. žalovaného stíhala povinnost vyzvat žadatele k úhradě kauce, přitom jednoznačně podporuje rovněž historická metoda výkladu. Ze zvláštní části důvodové zprávy k předmětnému ustanovení se totiž podává, že „*právnícké nebo fyzické osobě, která požádala o vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti a k jejíž žádosti bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zahájeno správní řízení o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání a toto správní řízení nebylo do dne nabytí účinnosti tohoto zákona pravomocně skončeno, rovněž vzniká povinnost na výzvu generálního ředitelství Úřadu práce České republiky poskytnout kauci složením na zvláštní účet generálního ředitelství Úřadu práce České republiky, a to po splnění všech stanovených podmínek pro udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání* (pozn. zvýraznění doplněno).
48. Z uvedeného podle soudu vyplývá, že v případech probíhajících řízení, která nebyla k datu 29. 7. 2017 pravomocně ukončena, byl žalovaný povinen žadatele po nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb. vyzvat k úhradě kauce podle § 60b odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Pokud tak žalovaný neučinil, nemohla žalobci podle názoru soudu vzniknout povinnost kauci ve výši 500 000 Kč uhradit.
49. Soud přitom přisvědčuje žalobci, že na skutkovém půdorysu posuzované věci nebylo lze aplikovat přechodné ustanovení obsažené v části první čl. II. bodě 4 zákona č. 206/2017 Sb. Jakkoli lze totiž v případě žalobce uvažovat o naplnění hypotézy předmětné právní normy (žalobci skutečně bylo Povolení vydáno před nabytím účinnosti zákona č. 206/2017 Sb.), pravidlo obsažené v ustanovení části první čl. II. bodu 3 zákona je třeba podle soudu v tomto ohledu považovat za speciální vůči pravidlu obsaženému v bodě 4 tohoto ustanovení. Specialitu v tomto ohledu zakládá právě okolnost dosud probíhajícího a pravomocně neskončeného řízení, ve vztahu k němuž zákonodárce v souladu s výše uvedeným trval na plné aplikovatelnosti ustanovení § 60b odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017, tedy včetně vzniku povinnosti žadatele uhradit kauci na výzvu žalovaného. Ustanovení části první čl. II. bodu 4 tak podle soudu může dopadat toliko na případy, kdy bylo před nabytím účinnosti zákona č. 206/2017 Sb. uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání pravomocně, tedy na případy, kdy k tomuto okamžiku žádné řízení neprobíhalo.
50. S žalovaným přitom soud nemohl souhlasit v jeho úvaze stran aplikace neúčinných ustanovení právního předpisu. Jak bylo popsáno výše, bylo na žalovaném, aby po nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb. splnil povinnost vyplývající mu z části první čl. II. bodu 3 zákona č. 206/2017 Sb. ve spojení s § 60b odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017 a vyzval žalobce k úhradě kauce. Jakkoli soud nepochybně, že toto ustanovení nemohlo být žalovaným aplikováno před vydáním Povolení, kdy právní úprava založená zákonem č. 206/2017 Sb. nebyla účinná, nic mu nebránilo v tom, aby po 29. 7. 2017 ve všech zahájených, avšak pravomocně neskončených řízeních splnil povinnost vyplývající z § 60b odst. 2 zákona o zaměstnanosti v novém znění.
51. Rovněž se pak soud neztotožnil s eventuální argumentací žalovaného, dle níž by žalovaný mohl po vstupu novelizovaného znění v účinnost aplikovat toliko intertemporální pravidlo obsažené v části první čl. II. bodě 2 zákona č. 206/2017 Sb. Podle soudu totiž nelze mít s ohledem na dříve uvedené sebemenších pochybností o tom, že toto obecné pravidlo (jak ostatně samo předvídá) je v případě probíhajících a pravomocně

neskončených řízení omezeno zvláštní úpravou obsaženou v části první čl. II. bodě 3 zákona.

52. V žádném případě však žalovaný podle přesvědčení soudu nebyl oprávněn aplikovat na řízení, které k datu nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb. nebylo pravomocně ukončeno, ustanovení části první čl. II. bodu 4 a uzavřít o zániku Povolení uděleného žalobci *ex lege* v důsledku nezaplacení kauce.
53. Soud shrnuje, že žalobce byl v souladu s ustanovením části první čl. II. bodu 3 zákona č. 206/2017 Sb. ve spojení s § 60b odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 29. 7. 2017 povinen uhradit kauci na výzvu žalovaného. Pokud žalovaný žalobce k úhradě kauce v rozporu s označenými ustanoveními nevyzval, nemohl být žalobce v prodlení s její úhradou. V žádném případě však žalovaný nemohl s poukazem na ustanovení části první čl. II. bodu 4 zákona č. 206/2017 Sb. uzavřít o zániku Povolení uděleného žalobci *ex lege* v důsledku nezaplacení kauce a provést odpovídající výmaz údajů v evidenci agentur práce.
54. S ohledem na výše uvedené soud podle § 87 odst. 2 s. ř. s. uzavírá, že zásah žalovaného spočívající ve výmazu rozsahu činnosti žalobce obsaženého v Povolení ve formě zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti z evidence agentur práce vedené žalovaným byl nezákonný.
55. Se zřetelem k tomu byly v posuzované věci podle soudu naplněny všechny podmínky pro poskytnutí ochrany dle § 82 s. ř. s. ve smyslu závěrů vyjádřených ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).
56. Soud proto prvním výrokem tohoto rozsudku určil, že žalobcem vymezený zásah spočívající ve výmazu rozsahu činnosti žalobce obsaženého v Povolení ve formě zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti z evidence agentur práce vedené žalovaným byl nezákonný.
57. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby a podání repliky) a 3 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a 21% DPH ve výši 2 142 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. března 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu